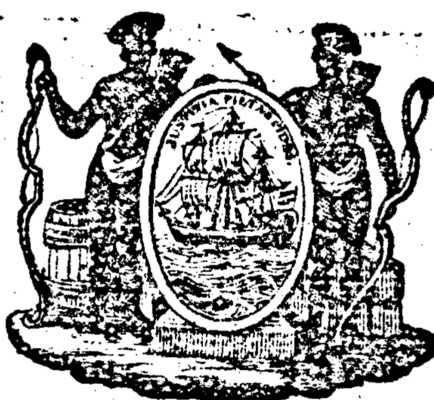
N°. 54. A°. 1840.

ZATURDAG, den 4den JULIJ.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 1 Julij 1840.*

Namens Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, wordt bij deze bekend gemaakt, dat *de Zetting van het BROOD* voor deze maand, bepaald is, als volgt:

Dat een BROOD van *acht* Centen moet wegen 4 Oncen en 1½ Lood.

En dat van *vier* Centen, 2 Oncen en ¾ Lood.

En dat de *prijs van het Vleesch* over het 3e. kwartaal d. j., is bepaald, als volgt:

RUNDVLEESCH, 50 Centen per pond.
SCHAPENVLEESCH, 48 » » »
VARKENSVLEESCH, 36 » » »

Wordende alzoo alle Broodbakkers en Vleeschhouwers gelast, zich daarna te gedragen.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

BURGERLIJKE STAND.

PARAMARIBO, *den 2 Julij 1840.*

Heden zijn in *ondertrouw* opgenomen:

HEIJKE DEGENHART en WILHELMINA CORNELIA DE VROOME.

MAXMILLIAN RICHARD MATTES en SARA ANTOINETTA VLIER.

En

HENDRIK FRANÇOIS WESENHAGEN en GEORGIANNA BADHAM THORNHILL; alle alhier woonachtig.

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
T. M. SCHOTBORGH.

Administrative Policie.

Tot narigt van belanghebbenden dient, dat wegens de daarstelling van eenen nieuwen *KOKER*, langs de *Steenbakkersgracht* bij de *Hofstraat*, de passage voor RIJ- en andere VOERTUIGEN gedurende eenigen tijd zal zijn afgesloten.

Paramaribo, den 1 Julij 1840.

Namens den fungerenden Procureur Generaal der Kolonie *Suriname*,
J. VAN LIER,
Adsistent.

Buitenlandsche Nieuwstijdingen.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, 21 April.

In het *Journal de la Haye* leest men het volgende:

De gewezen zaakgelastigde der Vereenigde Staten bij ons gouvernement, de heer Davezac, die aangename herinneringen heeft achtergelaten, bij hen, welke in de gelegenheid zijn geweest om de hooge bekwaamheden van zijnen geest, de minzaamheid van zijn karakter en de goedheid van zijn hart waar te nemen, is onlangs door zijne vrienden van New-Orleans op een gastmaal genoodigd, en zulks ten einde aan dien staatsman een blijk te geven van hunne volmaakte goedkeuring zijner handelingen gedurende den tijd dat hij de Vereenigde Staten aan de hoven van Napels en 's Gravenhage heeft vertegenwoordigd. In antwoord op die vererende uitnoodiging heeft de Heer Davezac eenen opmerkelijken brief geschreven, welken de nieuwsbladen der Unie mededeelen. Wij laten hier een extract uit dien brief volgen, hetwelk ongetwijfeld met belangstelling zal worden gelezen:

Na te hebben gewaagd van de bewonderenswaardige veranderingen, welke het algemeene voorkomen der Vereenigde Staten heeft verkregen, sedert hij uit Amerika is vertrokken, laat de Heer Davezac zich onder anderen aldus hooren:

» Ik had mij op groote veranderingen voorbereid; ik meende te weten al wat verrigt was door een volk, dat in tien levensjaren van natien, bij gelijk maatschappelijk bestaan, meer leeft dan eenig ander volk in honderd jaren tijds! En evenwel is mijne verwachting, hiervan werd ik alras overtuigd, verre minder geweest dan de werkelijkheid die mij trof, zoodra ik wederom den Amerikaanschen bodem betrad, zoodra ik mij op nieuw te New-York, die groote Amerikaansche stad, bevond. Intusschen had het mij niet ontbroken aan voorwerpen van vergelijking, die de drift der bewondering bij mij konden doen bekoelen, indien al ooit vergelijkingen ten nadeele van ons gelukkig vaderland kunnen uitvallen.

» Ik had in Holland gewoond, en bij die gelegenheid zij het mij vergund regtmatige hulde van dankbaarheid te brengen aan de bewoners van dat land, voor de welwillende gastvrijheid, welke ik zoo langen tijd heb genoten; aan een volk, de oude en duurzame bondgenoot van onze staatkundige kindsheid, de hechte vriend van den mannelijken ouderdom onzer nationaliteit; aan het land, de bakermat der hedendaagsche vrijheid in het vaste land van Europa, een land, hetwelk de hooge daden houdt opgeteekend der Nassaus, de wijsheid en de bekwaamheden der Barnevelds, der de Witten, de Grotiussen! Grotius, die wetgever der natien; de onoverwinnelijke moed van Tromp, de Ruiter; de geleerdheid van Ruisch, Huygens, Boerhave; de onvergetelijke schranderheid en wetenschap van Erasmus; aan het aangenomen vaderland der wijsgeeren Salmatius, Bayle en Saurin; aan een volk, dat, in voor- en tegenspoed, die groote geaardheid, die schitterende hoedanigheden heeft behouden, welke deszelfs voorzaten magtig en vermaard hebben gemaakt, en dat ook ten huidigen dage zich in de rij der groote volken van den aardbol blijft handhaven, met eene wat het getal betreft mindere bevolking dan die van verscheiden Europesche staten van den derden rang. Ik had Amsterdam gezien, die stad met hare honderd grachten en talooze bruggen, bewonderenswaardige kaden, vorstelijke paleizen, bewoond door gewone ingezetenen, hare beurs waar verscheiden duizend kooplieden dagelijks zamenkomen om zilver en goud aan republiken, koningen en keizers te verkoopen; haar entrepôt, waar de verschillende voortbrengselen uit Europa, Azie, Afrika, Amerika en Australie worden opgehoopt, zonder de ruime pakhuizen te overstelpen! Ik had ook Liverpool gezien, met deszelfs groote dokken, waar Britsche en Amerikaansche koopvaarders naast elkander zijn gelegen; ik was in die edele zeestad gekomen, dwars door Engeland rijdende langs den prachtigen ijzeren weg, die als eene groote ader, uit de hoofdstad naar de uiteinden des rijks loopt. Ik had al die wonderen der hedendaagsche beschaving bezigtigd; en evenwel heb ik niet zonder verbazing den ondernemingsgeest, de krachtsinspanningen opgemerkt, welke te New-York zijn aangewend tot het in stand houden van deszelfs voorspoed, ondanks de meest ondermijnende omstandigheden; blijvende die stad zilver en goud geven in ruil voor al hetgeen uit alle deelen der wereld derwaarts vloeit; betalende met kostbare metalen het ijzer, de wol, de uit Engeland ingevoerd wordende Britsche katoenen-manufacturen, de Fransche zijden en wijnen; terwijl New-York daarentegen naar alle oorden van den aardbol de producten van Amerikaanschen arbeid en nijverheid heenzendt."

ITALIE.

NAPELS, 20 April.

Het geschil met Engeland houdt voortdurend alle gemoederen bezig. Men kan niet ontveinzen, dat het gouvernement in eenen zeer moeijelijken tweestrijd zich bevindt, vermits van den eenen kant deszelfs handen zijn gebonden door het contract met de firma Taix en Comp. en van de andere zijde de Engelsche regering, op art. 5 van het traktaat van 1816 steunende, besloten heeft haar goede of vermeende regten door elk middel te doen gelden. Dit artikel luidt als volgt: » De Britsche onderdanen in het koningrijk der beide Sicilien hebben het regt om daar etablissementen en magazijnen te houden, zoowel persoonlijk als op eenige andere wijze, vrijelijk te beschikken door middel van koop, geschenk, ruil, testament-vermaking en op alle andere wijzen, zonder aarzeling of verhindering." Hierop grondt de Heer Temple, op last van zijn hof, de klagten, wier herstel Hr. Ms. gouvernement des noods met gewapende hand, te weten door eene blokkade der Napolitaansche havens, wil trachten te verkrijgen. Ik zal hier de vraag niet onderzoeken, of het kontrakt met Taix werkelijk eene scheiding is van het in 1816 met Groot-Brittanje gesloten traktaat, gelijk van Engelands zijde wordt beweerd. Voor en tegen zoude veel te zeggen zijn. Dit echter staat vast, dat de Engelsche handel groot verlies ondervindt, doordien sedert de verleening van het monopolie, door den minister van binnenl. zaken, ridder Sant Angelo, in den zomer van 1838, de prijs van de zwavel, dit voor de Engelsche fabrijken zoo onmisbare artikel, meer dan het dubbel is gestegen. De Heer Mac Gregor, die verleden najaar als Britschen handels-kommissaris en gevolmagtigde herwaarts kwam, ten einde de sints langen tijd hangende onderhandelingen wegens een nieuw handelstraktaat en eene wijziging in het Siciliaansche tarief tot stand te brengen, rigtte bijzonderlijk zijne aandacht op het zwavel-monopolie, welks afschaffing hij reeds toenmaals en voor dat hij Sicilie nog had doorgereisd in zijne officiele korrespondentie met Prins Cassaro als *conditio cine qua non* van alle verdere onderhandelingen vaststelde. De heer Mac Gregor bezocht hierop het eiland en gaarde te Palermo, Alcamo, Girgenti, Licata en de zwaveldistrikten in het val di Noto de noodige materialen op, om het uit dit monopolie voor den Britschen handel ontspruitende verlies met juistheid te kunnen opgeven. Engelsche kooplieden ter onzer plaatse, die den heer Mac Gregor

bij deze gelegenheid de behulpzame hand boden en wier geloofwaardigheid boven allen twijfel is verheven, verzekerden mij, dat, indien het monopolie bleef bestaan, het verlies der in den zwavelhandel bestede Engelsche kapitalen, welke zij op 2 millioen pond sterling begrooten, onherstelbaar zoude wezen. Hierbij moet men de aanzienlijke sommen rekenen, welke door Britsche kooplieden tot het bewerken der mijnen, aan het oprigten van gebouwen, het daarstellen van machines, enz., zijn aangewend, voor dat de concessie van het monopolie was verleend, en die nu almede zouden verloren gaan: eindelijk nog de rijzing der zwavelprijzen, waardoor de Engelsche fabrijken jaarlijks met eene vermeerderde uitgaaf van 300,000 pond sterl. werden belast. Vroeger vond men in alle Siciliaansche havens Engelsche koopvaardijschepen, wier getal jaarlijks omstreeks 600 bedroeg, terwijl in het laatste anderhalf jaar geene 200 Engelsche schepen daar zijn verschenen. Groot-Brittannie heeft deszelfs handel ten allen tijde krachtdadiglijk ondersteund; geen bestuur, hetzij Tory- of Whiggezind, zoude het durven wagen aan gegronde klagten van den Engelschen handel niet het oor te leenen en, indien mogelijk, herstel te verschaffen. Met gewisheid is dus te onderstellen, dat lord Palmerston niet zal toegeven. Daarom is het te beklagenswaardiger, dat de Koning voor de verstandige raadgevingen van prins Cassaro het oor heeft gesloten. Ondanks het zenden van troepen naar Sicilie en het versterken van eenige onzer zeepunten zal men het niet tot vijandige demonstratien van den kant van Engeland laten komen. Bij wijze lieden bestaat daaromtrent geen twijfel, doch zal deze zaak ten laatste niet dan door inschikkelijkheid van onzent wege worden afgedaan en door groote offers gekocht, terwijl het geschil vroeger met wat meerdere gematigdheid gemakkelijker ware vereffend.

MENGELWERK.

De president der vereenigde staten en de requestrant.

De gemeenzaamheid, waarmede mannen, met de hoogste staatsambten bekleed, in *Amerika* door lieden uit alle volksklassen behandeld worden, gaat zoo verre, dat men zich daarvan bij ons in *Europa* ter naauwernood een denkbeeld vormen kan. Elk ambtenaar, hij zij wie hij zij, moet daar te lande elk oogenblik bereid zijn, vriendschappelijke bezoeken van lieden aan te nemen, aan welke, aan deze zijde van den Oceaan, door personen, in posten van gelijken rang geplaatst, zonder eenig bedenken de deur zou gewezen worden. Inzonderheid worden er de hooge ambtenaren om het verleenen van posten gekweld. Zoo verhaalt een pas in 't licht verschenen werk zekere anecdote van den jongstvorigen President Jackson en eenen in lompen gekleeden man, die zonder eenige omstandigheid den president, toen deze zijn ambt aanvaard had, kwam opzoeken, en zich beroemde, de verkiezing van den Generaal in zijn omtrek doorgedreven te hebben. De President dankte beleefd, en de onbekende ging vervolgens voort: »Maar, daar gij nu President der Vereenigde Staten zijt, zoo zou ik u misschien in den een' of anderen post van nut kunnen wezen." Jackson zette een verlegen gezigt. »Hebt gij uwe Kabinetsministers reeds gekozen?" — »Dit is geschied," hernam de Generaal. — »Nu, dat komt er ook niet op aan, ik vergenoeg mij in allen geval met een Gezantschapspost in *Europa*." — »Het doet mij leed, dat er geen zoodanige post tegenwoordig vacant is." — »Zoo; maar dan hebt gij misschien eenen eersten Secretaris of Raad noodig?" — »Deze beambten worden door de Staatssecretarissen (Ministers) ieder in zijn departement gekozen." — »Dat spijt mij, ik zal mij dan met eenen minderen post moeten vergenoegen." — »Over die ambten heb ik niet te beschikken; gij moet u daaromtrent bij de hoogere beambten, welken het aangaat, vervoegen." »Kan ik geen Postmeester te *Washington* worden? Bedenk, Generaal, hoeveel moeite ik mij tot uwe verkiezing gegeven heb!" — »Ik ben u zeer verpligt voor de goede meening, welke gij daardoor getoond hebt van mij te voeden; maar de Postmeester van *Washington* is reeds benoemd." — »Zoo; wel nu, ik wil dan ook wel van dat ambt afzien, en mij met de plaats van Secretaris des Postmeesters vergenoegen." »In dat geval moet gij u tot den Postmeester zelven wenden." — »Nu dan, Generaal," zei eindelijk de requestrant, toen hij zag, dat hem alles mislukte, »hebt gij dan niet ten minste een' afgedragen rok voor mij?" Dezen bekwam hij. — Hoe ongeloofelijk dit verhaal ook luidt, zoo is het met dat al eene daadzaak, dat er te allen tijde honderden van ambtbejagers te *Washington* aanwezig zijn, van welke niet het honderdste deel zijn oogmerk bereikt, terwijl al de overigen alsdan schelden op de ondankbaarheid dergenen, welke zij door hunne stem hebben helpen op het kussen plaatsen. Alle zoodanige teleurgestelden voegen zich vervolgens bij de oppositie, omdat zij gelooven bij eene ommekeer van zaken beter in aanmerking te zullen komen.

Het huwelijksleven in Noord-Amerika.

Kapitein Marryat schrijft, in de onlangs uitgekomene laatste afdeeling van zijn *Dagboek* in *Amerika*: »Alle manspersonen in *Amerika* hebben bezigheden en zijn ijverig bezig. Al hun tijd wordt weggenomen door hunne pogingen om geld te verdienen. Zij ontbijten zeer vroegtijdig, en begeven zich dan terstond op hunne kantoren of in hunne magazijnen. De meesten hunner gaan 's middags niet naar huis om te eten, maar nemen hun middagmaal in de naastgelegene herberg of oesterwinkel omdat zij doorgaans vrij verre van het handelsgedeelte der stad wonen, en de tijd hun veel te kostbaar is, om dien met nutteloos heen en weder loopen te verspillen. Nu zou men denken, dat zij ten minste tegen den avond zich naar huis zouden spoeden, om er thee te drinken. Sommigen doen dit, doch de meesten niet. Na den arbeid hebben zij uitspanning noodig, en die der *Amerikanen* bestaat grootendeels in nieuws te hooren en te politiseren, zonder eens te spreken van de hoop, om onder de hand daarbij nog hier of daar zaken te doen. Dit alles is, nevens zoodanigen drank als men verkiest, in de voornaamste handelshotels der stad te vinden. Het gevolg hiervan is, dat de meesten laat en moede naar huis komen, en dan terstond te bed gaan. Den volgenden morgen vroeg gaat men weder aan zijne zaken. De vrouw kan derhalve weinig in gezelschap van haren man zijn, niet omdat de man haar niet lief heeft, maar omdat hij werken moet, wil hij zich wel bevinden. Hetgeen nu de een doet, zijn de anderen wel gedwongen mede te doen. Zelfs het bezoeken van het koffijhuis is bijna iets noodzakelijks, want hier alleen kan hij al het nieuws van den dag vernemen. De vrouwen blijven op deze wijs alleen en aan zichzelve overgelaten, hare mans zijn hare levensgezellen niet, en de meesten zouden ook juist geene aangename levengezellen zijn. De *Amerikaan* treedt zoo vroeg in de zamenleving, dat het weinige, hetwelk hij op de school geleerd heeft, weldra verloren gaat. Hij heeft geen' tijd om iets anders te lezen dan de nieuwspapieren; al zijne gedachten hechten en vereenigen zich op zijn beroepsbedrijf; hierin wordt hij uitgeleerd; hij doet eenige menigte praktische kundigheden op, die hem zeer dienstig zijn om geld te winnen, maar ook overigens tot niets dienen. Bij de vrouwen is het anders. Hare opvoeding is meer omvattend en met grootere zorg voltooid dan die der mans, en nadat zij gehuwd zijn, blijft haar, ofschoon met zwaardere pligten belast dan bij ons, in de lange dagen en avonden, terwijl zij op de terugkomst harer mannen wachten, tijds genoeg over, om aan hare beschaving voort te werken en haren geest door lezen te veredelen. Het gevolg hiervan is, dat zij, over het algemeen genomen, op eenen veel hoogeren trap van beschaving staan dan hare echtgenooten, en dit heeft een dubbel voordeel, daar de opvoeding der kinderen geheel en al aan haar blijft overgelaten.

ADVERTENTIËN.

Scheepstijdingen.

UITGEKLAARD.

Den 29sten Junij, de Fransche Schooner *la Babrole*, Kapt. J. Carera, naar Demerary.

Den 1sten dezer, het Schip *de Stad Zwolle*, Kapt. T. Lange; lading: 406 vaten Suiker, 80 balen heele Koffij, 81 balen schoone Katoen, 35 vaten Rijst, 554 ℔ Indigo, 144 ℔ oud Koper en 1046 ℔ Metaal.

Den 3den, het Schip *Concordia*, Kapt. J. H. Witt; lading: 495 vaten Suiker, 131 balen schoen 3 dito vuile Katoen, 124 balen Cacao en 3110 ℔ Rijst. — Beide naar Amsterdam.

Idem, de Nd. Am. Brik *Adriatic*, Kapt. Chs. Saunders, naar Gloucester; lading: 225 v. Melassie.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & C°.